

පැරණි ප්‍රවෘත්තිය මහාකාශයේ වර්ෂනයෙන් පසු යලි රැකියාව ලද ගුරුවරයකු විසිනි.

1980 මහා වැඩ වර්ෂනයට සම්බන්ධ වීම නිසා සේවයෙන් පහ කර දැමුණු හම්බන්තොට නගරයේ පදිංචි ගුරුවරයකුට දෙවසරකට පසු යලි රැකියාව ලැබිණ. දුෂ්කර පාසලකට ඔහු මාරු කර හැරිණ . ඔහු ඒ පාසලේ අලුත් පිටිතය පිළිබඳ දිවයින ඉරිදා සංග්‍රහයේ සංස්කාරක දයාසේන ගුණසිංහ මහතාට ලිපියක් ලියා යැවීය. ගුණසිංහ මහතා ඒ ලිපිය අතුරුදා වෙනස් නොකොට පුවත්පතේ පළ කළේය.

දුටු දේ ඒ සැටියෙන් ම තිම මිස අලංකාර වර්ණනා මෙහි නැත. ඇත්තටම ඇත්තම ලිපිය හැකි නම් ඇත්ත තරම් අලංකාරයක් ඇත්තේ නැත.

මේ ඒ ලිපියයි

දරුවන්ගේ ලෝකයේ නියතයක්

මම ඊයේ නැවත පාසලට ගියෙමි. ක්ලෝමීටර 17 ක් බයිසිකලයේ ගොස් ඒ දුරම ආපසු ආවෙමි . මගේ පාසල පිහිටියේ හේන් ගොවි ගම්මානයකය. දරුවන්ගේ මුහුණුවල චේදනාව මිස සුරතල් පෙනුමක් නැත. මේ කන්නයේ වැසි නොලැබීම නිසා හේන් අසාරය. ඉරිඟු ගස් වියළී මැරී ගොසිනි. කුරක්කන් ගස් පරබැල්ලය. වට්ටක්කා හේ ගොස්ය . බැඳු බැඳු අත පෙනෙන්නේ ඉතිරි පැතිරී යන ලෙඩ රෝගය. මාන්දම් වැනි බඩගිනි නෙරාගත් නිරුවත් සිඟින්නේ පාරට බැස බලා සිටිති. කවුරු එනතුරු ද? අනේ මම නොදනිමි. ඔවුන්ගේ අයිතලා අක්කලා පාසලේ ගිය හෙයින් පාඨ ගේ තුළ රැඳෙන්නොහැකිව පාරට වී සිටිනු විය හැකිය. පාසලේ ගිය අයිතලාට අක්කලාට බිස්කට් ලැබේ.එයද ලැබෙන්නේ වැසි ලැබෙන විදියටයි.

හම්බන්තොට නගරයේ පදිංචිකරුවකු වන මම උදේ හිල ගෙන දවල් බතද බැඳගෙන බයිසිකල් පදිමි. මුහුදු අද්දරින් යන ක්ලෝමීටර 6 තුළ මහා සටනක් . සුළඟ මා හම්බන්තොට නගරය පැත්තට තල්ලු කරයි. එහෙත් දිසා ඇමැතිතුමා මා තල්ලු කළේ හේන් පැත්තටය. දුෂ්කර රිදී ඉලඳාව කුඩුව කඩියයි. මම බයිසිකලය පදිමි. ඊලඟ ක්ලෝමීටර 11 පාර එය වළගොඩැලි බහුල හරකුන් ගෙන් පිරී දුහුවිලි ගොඩකි. මම පුනසා වගේ පියාසර කරමි.අතැගිලි හිරි වැටේ. නතරවන්නට ගසක් සෙවනක් නැත. මේ පාර දිගටම කාන්තාරයක් බඳුය. ඉඳහිට තුම් කඩන ගැහැණියක් හමුවේ. ඔවුන් ළඟ සිනා කළුපත් නැත. පාසලට යන විට සිරුර දහඩියෙන් නැහැවී යයි. මම පොතක් ගෙන පපුවට පවත් ගසමි. ළමයින්ට පන්සිල් දී වැඩි අරඹමි. පාසල ඇරැඹු පසු මම බත්

කමි. පන්ති කාමරයට වැදී පොතක් කියවන්නට වැයමි කරමි. රස්නය ඉවසුම් නොදෙයි. ඇඟ රිදෙයි. කළුළු එයි.මම මේසයට හිස තබා ගනිමි. මඳක් හිදමි. යළි නැගිට පොත කියවමි. තුනට පමණ නැගිට බයිසිකලේ ගෙදරට එන්නට සැරසෙමි. අවිච සැර අඩු නැත. මම අළුර වැටෙන්නට පෙර ගෙදරට එමි. දැන් මගේ පිටිතය ගෙවී යන්නේ මේ අන්දමටය.

ඊයේ ළමයින්ට ග්‍රෑම් එකක් බර විස්කෝතු 20 බැගින් බෙදා දෙනු මම බලා සිටියෙමි. ඒ මොහොත වනතුරු ළමයින් සිටියේ නොඉවසිල්ලෙනි. පෝලිමට ළමයින් ගියහ. බිස්කට් බෙදුවේ ගුරුවරයකි. ළමයින්ගේ ඉක්මන ඇයට නැත. ගවුම් පටේ සහ කමිස පටේ බිස්කට් දාගෙන ළමයි ඒවා ඉක්මනට කන්නට පටන් ගනී. බාලාංශයේ සහ දෙවැනි පංතියේ ළමයි කීපදෙනෙක් වමනය දැමූහ.

මම එය බලන්නට ගියෙමි. වමනය කර තිබුණේ බිස්කට් පමණි. එහි කහ පාට දියරයක් ද විය. එක් ළමයෙකු ඊයේ රාත්‍රී ආහාරයට ගෙන තිබුණේ වට්ටක්කා පමණි. බත් නැත. එක් ළමයෙකු මල්ලිට ගෙන යන්නට බිස්කට් සාක්කුවේ දමා ගෙන තිබිණි. ඊක වේලාවකින් ඒ ළමයා ඒ ඊක කෑ බව නව ළමයෙක් නඩුවක් ලෙස මට කිය. කුසගින්න මේ ගම පුරා පැතිරේ.

දහවල් 11 ට පසු පාසල වියරුවැටේ.මේ තත්වය අපි කෙසේ විසඳමුද? ඒ ඊයේය.

අද රැස්වීමේ දී ළමයින් දෙදෙනෙක් ක්ලාන්ත වී වැටුනහ. වහාම රැස්වීම නැවැත්වූයෙමි. නැත්නම් තවත් අයට ඒ රෝගය බෝවේ. දෙපයින් නැගී සිටීමට ඔවුන්ට ශක්තියක් නැත. මේ ගම හේන් ගොවියන්ගේය. හේන් අසාරය. අද ළමයින්ට රූපියල් සහ එකතුකිරීම ඉගැන්වූ වෙමි. එහෙත් ඔවුන්ට රූපියල් ශත නැත. ඔවුහු හොඳට උත්තර දුන්න. අප සිත තුල පිරි දයාව සහ අනුකම්පාව අප්‍රාණිකය. අපද දුකෙහි දැවටෙනවා පමණි. දුක සැප පිළිබඳ කේන්ද්‍රියයන් පපුව පිරේ. ලොව අසරණය.එ

වර්ෂනයෙන් පසු යලි රැකියාව ලද ගුරුවරයකු විසිනි.
(ඉරිදා දිවයින සංග්‍රහය 1982 පෙබරවාරි 27 වැනිදා)

